

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 204/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou URBÁNI & Partners s. r. o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ing. Michal Ševčík, PhD., pre namietané porušenie jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo 13/2009 z 22. októbra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Obo 13/2009 z 22. októbra 2009 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní o zaplatenie sumy 2 987,45 € s príslušenstvom svojím rozsudkom sp. zn. 34 Cb 78/2002 z 30. októbra 2008 zaviazal žalovanú spoločnosť zaplatiť obom žalobcom žalovanú sumu obom samostatne. Proti označenému rozsudku súdu prvej inštancie žalovaná spoločnosť podala odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

3. Sťažovateľ z dôvodov uvedených v sťažnosti považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny, porušujúci jeho práva, a to aj napriek tomu, že ako sám uvádza, nebol účastníkom napadnutého konania. Argumentuje tým, že žalovaná spoločnosť bola zrušená bez likvidácie a vymazaná z obchodného registra ešte pred vydaním napadnutého rozsudku. V nadväznosti na uvedené uvádza, že *„práve tento rozsudok Najvyššieho súdu SR v spojitosti so skôr vydaným rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14C/33/2006-58 z 12. 09. 2006 o určení odporovateľnosti právneho úkonu (kúpa cenných papierov z 17. 02. 2003) následne založil exekučný titul (dvojjložkový) voči sťažovateľovi a na jeho základe bolo vedená exekúcia v prospech oprávnených...“* – žalobcov v napadnutom konaní. *„Nebyť nezákonného rozsudku porušovateľa z 22. 10. 2009, voči sťažovateľovi by mohla prebehnúť exekúcia.“* Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľ je toho názoru, že najvyšší súd pochybil, keď vydal potvrdzujúci rozsudok. Následne proti nemu prebehla exekúcia vymožením pohľadávky aj napriek tomu, že sa v exekučnom konaní bránil a podal námietky. Sťažovateľ domnievajúc sa, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia mu bola spôsobená škoda, na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) podal žalobu, ktorá bola v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 440/2005 zamietnutá rozsudkom z 1. júna 2012. Proti označenému rozsudku okresného súdu podal odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 329/2016 rozsudkom z 29. decembra 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 8. februára 2018. Krajský súd v odôvodnení označeného rozsudku uviedol, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nebol zrušený alebo zmenený pre nezákonnosť príslušným orgánom, teda absentoval základný

prvok zodpovednostnej skutkovej podstaty (nezákonné rozhodnutie, pozn.) ako predpoklad úspešnosti sťažovateľovej žaloby o náhradu škody. Zároveň sa krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku stotožnil s názorom okresného súdu, že nie je v právomoci všeobecných súdov v konaní o náhradu škody zrušiť napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu a následne aj rozhodnutie krajského súdu v exekučnom konaní vedenom proti sťažovateľovi, „*ale v tomto prípade by sa nezákonnosťou mohol a mal zaoberať ústavný súd*“.

4. Vychádzajúc z tejto argumentácie, sťažovateľ v závere sťažnosti navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, priznal mu finančné zadost'učinenie v sume 35 000 €, ako aj náhradu trov konania.

5. Ústavný súd v súčinnosti s krajským súdom zistil, že sťažnosťou napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 15. decembra 2009.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu...

10. Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

11. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ako už bolo uvedené, nadobudol právoplatnosť 15. decembra 2009. Sťažovateľ sa o existencii napadnutého rozsudku ako exekučného titulu najneskôr dozvedel v roku 2010, a to v rámci exekučného konania vedeného pred okresným súdom v konaní sp. zn. 4 Er 87/2010, kde vystupoval v procesnom postavení povinného.

12. Keďže sťažovateľ doručil svoju sťažnosť ústavnému súdu 5. apríla 2018, dostal sa zjavne do omeškania s podaním sťažnosti, ktoré v zmysle citovanej judikatúry nemožno odpustiť. Ústavný súd preto predmetnú sťažnosť odmietol ako oneskorene podanú.

13. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2018